

[Edel Saunte.]

på alle områder har været meget stigende i de sidste 20 år, og hvis denne stigning også omfatter aborter — og hvorfor skulle den ikke det — vil det betyde, at man ikke har nogen særlig stor stigning indenfor de illegale aborter, et resultat, som den svenske abortkommission også er kommet til. Dens betænkning går direkte ud fra, at ændringen i hospitalsfrekvensen er så stor, at man snarere må regne med i Sverige at have et lavere antal illegale aborter i 1953, end man havde i 1933.

Jeg er sådan set enig med det ærede medlem hr. Viggo Stærke i, at fostret er et levende væsen — det tror jeg også jeg gav udtryk for — fra det sekund, undfangelsen har fundet sted, og jeg tror ikke, der er eet eneste medlem af svangerskabskommissionen, der overhovedet har tænkt sig noget andet kriterium. Men det, der er spørgsmålet, er jo i denne sag det samme, som i tilfælde af en manddrabsag kan blive spørgsmålet: afvejelsen af den ene persons ret — kan man sige — mod den anden persons ret. Jeg forstår iøvrigt ikke, når nu det ærede medlem er inde på disse forskellige kriterier for, hvornår et foster er et levende væsen, at han, som er så historisk stærk, så ikke også dyrker den kanoniske ret. Den kanoniske ret havde det ejendommelige kriterium, at et månedligt foster var levende, når det var 40 dage gammelt, medens et kvindeligt foster skulle være 80 dage gammelt for at anses for levende, og det var jo meget spændende, da der var dødsstraf for fosterdrab dengang, at finde ud af bagefter, om det nu havde været et mandligt eller et kvindeligt foster. Jeg synes dette bør føjes til i den buket, som det ærede medlem rakte os med hensyn til spørgsmålet om, hvornår et foster er et levende væsen.

Ellen Poulsen: Jeg vil gerne sige til det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, der mente, at jeg gik imod seksualoplysning i skolen, at det er helt forkert. Det gjorde jeg ikke. Tværtimod, da jeg omtalte det møde, jeg havde været til, sagde jeg, at der blev givet en glimrende redegørelse for, hvordan man skulle gribe denne oplysning an, men at jeg ønskede, at denne oplysning skulle være positiv.

Jeg burde måske takke den højtærede justitsminister, fordi han ville beherske sig, men jeg havde jo nok overlevet det, selvom dette ikke havde været muligt for ham. Justitsministeren mente, at jeg lagde for meget i nedgangen i de tal, der nu var fremme. Det tror jeg slet ikke jeg gør; jeg mente blot at kunne tyde de af ministeren oplyste tal således, at ministeren var noget usikker med hensyn til, om man havde det rette grundlag for en ændring af loven. Jeg er fuld af beundring for det arbejde, der er gjort af kommissionen, og for alt det oplysningsmateriale, man har fundet frem på dette uhyre vanskelige område, men jeg synes, at man har fået det indtryk af ordførernes taler i dag, at også de føler en vis usikkerhed overfor hele emnet. Derfor var det, jeg mente, at man burde have haft et mere sikkert grundlag, før man i det hele taget gik over til at ændre loven. Jeg kan stadig ikke frigøre mig for dette, at man i dag konstaterer, at man er gået udenfor lovens bestemmelser om medicinsk indikation, og at man så prøver på at ændre paragraffen om medicinsk indikation således, at man ligesom får et mere lovligt grundlag for det, der er praksis i dag. Jeg kan næsten ikke se, at det ikke havde været mere ærligt, som professor Rydberg gør det, at man simpelthen havde lagt et reelt forslag frem, som man så her i folketinget kunne have taget standpunkt til, for eller imod.

Ministeren mener, at jeg — at dømme efter min udtalelse om, at vi overfor ungdommen skulle præcisere dens ansvar — er verdensfjern. Jeg tror, jeg vil skænke den højtærede minister det udtryk, og så vil jeg sætte min lid til ungdommen.

Petra Petersen: Jeg skal bare ganske kort sige til den højtærede justitsminister, at jeg er da i høj grad indforstået med, at vi skal have en svangerskabslov, og jeg vil også tro, at jeg i det store og hele ville kunne gå ind for lovforslaget, som det er fremsat af ministeren — jeg gik slet ikke ind på paragrafferne, idet jeg ikke fandt det nødvendigt — hvis ikke nytten af en svangerskabslov var betinget af, at befolkningen havde mulighed for at efterleve den. Det finder jeg ikke befolkningen har, når de sociale goder ikke er tilstede, som betinger,